

Templombúcsúra

K.K.T. Alig száradt fel az ősszülők arcán a bánat könnye, az elveszett paradicsom után, szemük máris az Istent kereste. Hogy könnyebben megtalálhassák, tüzet gyújtottak, oltártüzeket, és boldogok voltak, ha áldozataik füstje egyenesen szállt az ég felé, mert hitték, hogy ilyenkor az Isten szívesen néz le rájuk.

Mikor a választott nép elfoglalta az ígért földjét, és ott megvetette lábát, első gondja volt, hogy sátor helyett kőtemplomot építsen az Úrnak, hadd legyen Neki állandó lakhelye, hadd legyen az Isten háza Izrael erőssége. És a nép a királlyal, Salamonnal együtt, nem kímél sem aranyat, sem művészetet, csak hogy az Úr háza legyen minden háznál ékebb. Aztán elkészül a templom, az első templom az egy igaz Isten tiszteletére. Fölvirrad a nagy ünnep, az encénia, a templomszentelés napja, és nyolc napon keresztül száll az áldozatok füstje ég felé, és megszentelődik a templom, mert az Isten vesz lakást benne.

Azóta az egész világon, ahol csak Istent szerető emberek éltek, amikor új települést létesítettek, első dolguk az volt, hogy az építendő templom számára kimérjék a telket, és amilyen csak hamar megengedte anyagi helyzetük, felépítik a falu szívében az Isten házát, hogy az Isten közelségében lakhassanak. Így voltak a ti őseitek is. Amint megtelepedtek, itt ezen a helyen, szülőfalutok helyén, templomot készítettek az Istennek. Fölszentelték a templomot, aztán minden esztendőben örömmel és hálával teli lélekkel ülték meg a templom napjait. Ez az öröm és hála hozott össze ma is bennünket. A templom szeretete, a templomhoz való ragaszkodásunk kifejezője a mai ünnep. Derék őseink példájára, kiknek nem akarunk méltatlan unokái lenni, gyűltünk össze ma egy szívvel, lélekkel, hogy hálattal szívvel gondoljunk vissza azokra, akiknek áldozatkészségéből ebben a templomban imádkozhatjuk az Istent.

Miért volt olyan kedves őseinknek és miért kell nekünk is mindig kedves legyen ez a templom? Mert a templom Isten háza, és a mennyország kapuja. Az Isten háza messze kimagaslik az emberek lakásai közül, mert míg ezekben a földiekért, addig abban a mennyiekért szorgoskodunk.

A templom tornya, mint a hitnek a mutatója, felmutat az égre, hogy amikor a mindennapi élet gondjaiban, örömeibe és szomorúságaiba belefelejtkezve elfelejtené az ember, hogy itt csak vándorok vagyunk, szálásunk odafönn van, akkor a torony az apostol

szavával figyelmeztessen, a földi élet zaját túlharsogva intsen: Az odafönt valókat keressétek, hol Krisztus van az Isten jobbján.

Amint a templomba akarunk jutni, szembe találjuk magunkat a templom kapuival. Kicsiny kapu, de két világot választ el egymástól. Kint az utca lármája, tülekedés, futkosás, míg bent a templomban valami csend, áhítatra hangoló nyugalom fogad, melyből a hívő lélek megérzi, hogy itt az Isten egészen közel van hozzá, és belőle árad a megnyugvás, melyet hiába keres a piac zajában.

Aztán belépünk a templomba. Amire elsőnek tekintünk, a templom legszentebb része, az oltár. A templomban minden az oltárért van. És szent minden oltár. Szent volt Ábel oltára, melynek füstje egyenesen szállt Isten felé. Szent volt Melchizedek oltára, melyen kenyérből és borból szeplőtelen áldozatot mutatott be. Szent volt Ábrahám oltára, melyen készült egyszülött fiát feláldozni. Szent volt a jeruzsálemi templom oltára, melyről nap mint nap szállt a messiás várás áldozati füstje az ég felé. De minden oltárnál szentebb az újszövetség oltára, mert rajta nem bárányok és borjak véreinek áldozati füstje száll, hanem az Isten Fiának, Jézus Krisztusnak szent teste és vére emelkedik imádásra a magasba. Szent az oltárszekrény, mert benne nem a két kőtábla tízparancsa van bezárva, hanem a parancsok szerzője, a fölséges Isten záratta oda magát, hogy a szeretet foglya legyen, mert neki gyönyörűsége, hogy az emberek fiai között lehessen.

Az oltárszekrény előtt ott ég szüntelen az örökmécses, és hogyha néha éjszaka száll a lelkemre, akkor az örökmécs világa nekem betlehemi csillag fénye, útjelző, bátorító fény, és ha elindulok, nyomában megtalálom az Istent, aki egyszer énérettem jászolban feküdt, és most a kenyér színe alatt ennél is jobban megalázkodik értem.

Aztán ha körültekintek a templomban, ott látom a keresztkutat, ahol vízzel és Szentlélekkel kereszteltek meg, akkor és ott lettem én az Isten gyermeke, egy szebb világnak boldog várományosa. Az a víz, amely egykor végigömlött a fejemen, hogy az istengyermekség eltörölhetetlen pecsétjét nyomja lelkembe, belém öntötte a hitet, a reményt és a szeretetet, hogy tudjak ember lenni, embernek lenni semmi egyébnek, de annak egésznek, épnek és Isten - lehelte népnek.

Ott van a gyóntatószék, az Isten irgalmának kiáltó bizonyossága. Amikor megfedkeztem istengyermeki méltóságomról, amikor könnyelműen eltékoztam atyai örökségemet, és láttam önmagam a bűn, a véték szemétdombján ülve, rongyokkal és sebekkel telve, akkor eszembe jutott az atyai ház, melyet elhagytam minden boldogságával. Akkor fölsírt a lelkem a tékozló fiúval és fölkiáltottam. Fölkelek és elmegyek Atyámhoz és mondom neki: Atyám, vétettem ellened és az ég ellen, már nem vagyok méltó, hogy

fiadnak nevezd, csak házába legutolsónak fogadj be engem. Mily jóleső volt hallani, hogy megbocsátatnak a te bűneid, és Atyád, az Irgalmas Isten itt újra keblére ölelt téged. De még ez sem volt elég. Túláradó szeretetében nem elégedett meg azzal, hogy keblére öleljen, elvezetett egy pár lépésre oda az áldoztató rácshoz, ott szívedbe tért és lakást vett nálad. S amikor betért hozzád, akkor kíséretül elhozta a mennyország előizét. Ilyenkor érzed, hogy valóban Isten háza a templom.

A templom Isten háza, mert itt minden Istenről beszél. A szószék magasságából bár gyarló emberi szóval, de Isten tanítását hirdetik. Hétről hétre, itt teljesedik az isteni parancs: Elmenvén az egész világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek. Amíg kint, a mindennapi élet forgatagában, a kenyérért vívott harcban fülünkben cseng az ősi átok: arcod verejtékével eszed a kenyeret, addig az Isten házában, a vigasztalás édességét ízleljük, az itt élő, tanító Krisztus szavaiban: Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik fáradtok és terhelve vagytok, és én megnyújtom titeket.

K.K.T. Talán nincs olyan ember ezen a földön, akinek ne lenne kedves a hajlék, ahol született, ahol szülei szerető aggódással nevelték, s ahonnan szerető szülők aggódása kísérte sorsát akkor is, amikor az élet sodró árja messzire ragadta ettől a hajléktól. S ha kedves nekünk a szülőfalunk, és megmarad emlékezetünkben akkor is, ha távol tőle éljük le éveinket, akkor bizonyára az teszi emlékezetessé és kedvessé, hogy ebben a faluban van két ház, ahol születünk, egyik az édesapánk háza, melyben megszülettünk az emberek számára, a másik pedig a mennyei Atya háza, amelyben Isten számára születünk. Ennek a két háznak emléke elkísér egész életünkben. De kísér bennünket e két ház lakóinak imádsága is. Valahányszor e két ház küszöbét átlépjük, érezzük mindig, hogy haza megyünk.

Mikor pedig a templomba lépünk, lépünk imádságos lelkülettel, és törhetetlen bizalommal. Innen nem megyünk üres kézzel, ha nem jövünk ide üres szívvel, lélekkel.

S ha itt, őseid helyén imádkozva, lelked telítődik erővel, kegyelemmel, ha egy magasabb élet hullámaira érzékeny lelkedet megilleti itt az Isten közelsége, mond te is Jákobbal: Valóban az Úr van ezen a helyen. Nem egyéb ez, mint az Isten háza s a mennyország kapuja: És fogod hallani lelkedben Isten válaszát: meghallgattam imádságodat és ezt a helyet áldozat házául választottam magamnak, és füleim figyelnek annak imádságára, ki ezen a helyen imádkozik, mert elválasztottam és megszenteltem e helyet, hogy ott legyen az én szívem minden napon.”

K.K.T. Nagy ünnepre virradt ma ez az egyházközség. A templom, az Isten házának napja ez. Ragaszkodjatok templomotokhoz, azzal a szeretettel, mellyel őseitek azt

építették nektek. Látogassátok azzal a szent érzülettel, mely Isten házához illik. Látogassátok azzal a bizalommal, mely az atyai, a szülői házban illik.

S ha az egész életetek folyamán Isten házát látjátok benne, akkor ha elérkezik az a nagy pillanat, amikor elbúcsúzva mindentől elindultok arra a nagy útra, mely felé ennek a templomnak tornya az útmutató, akkor a templom színterére a mennyország kapuja lesz, annak a mennyországnak a kapuja, melynek előízét oly sokszor ízleltétek ebben a templomban. Ámen.

Mezőtelegd – Kőröstarján, 1965. június 13.